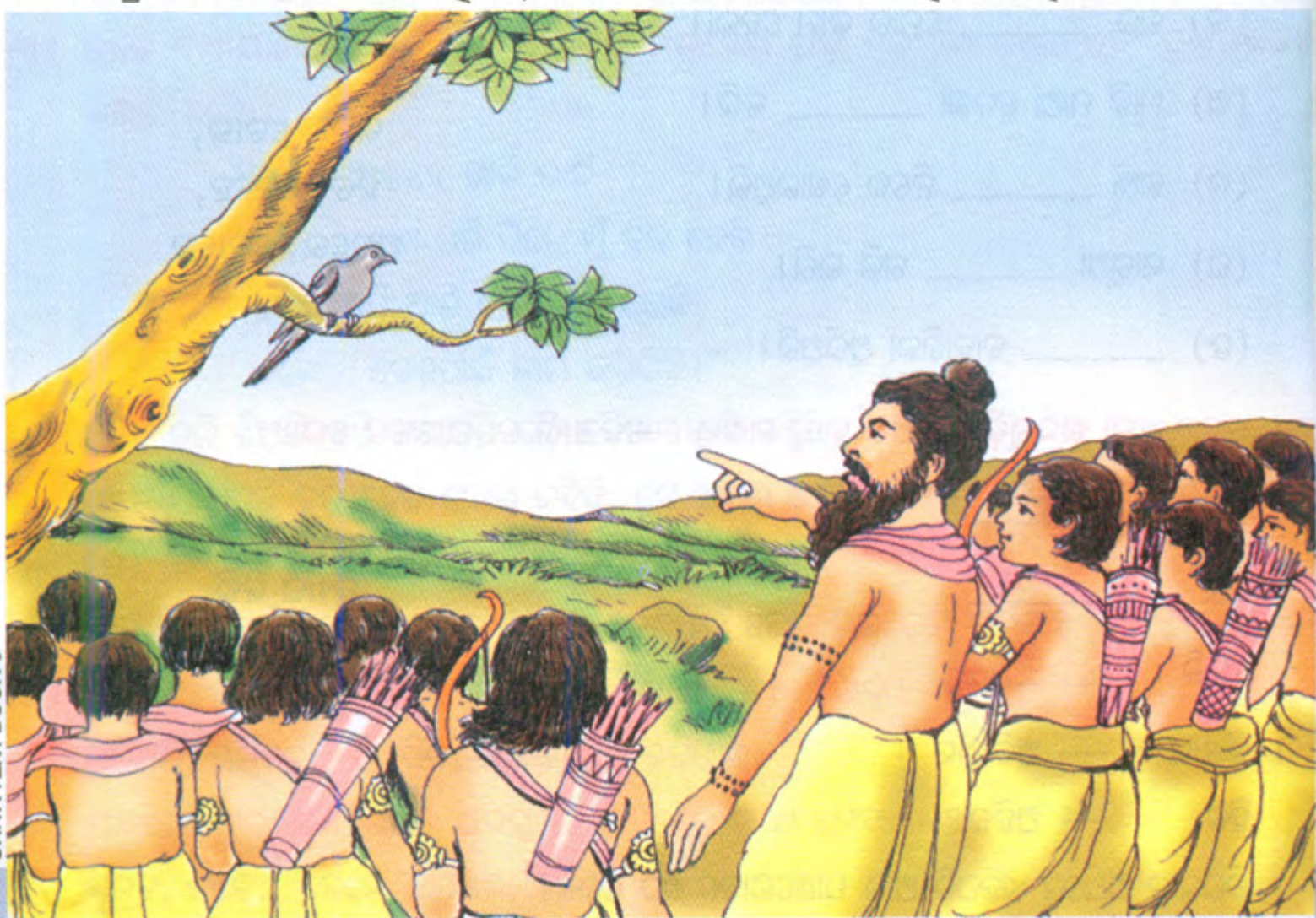
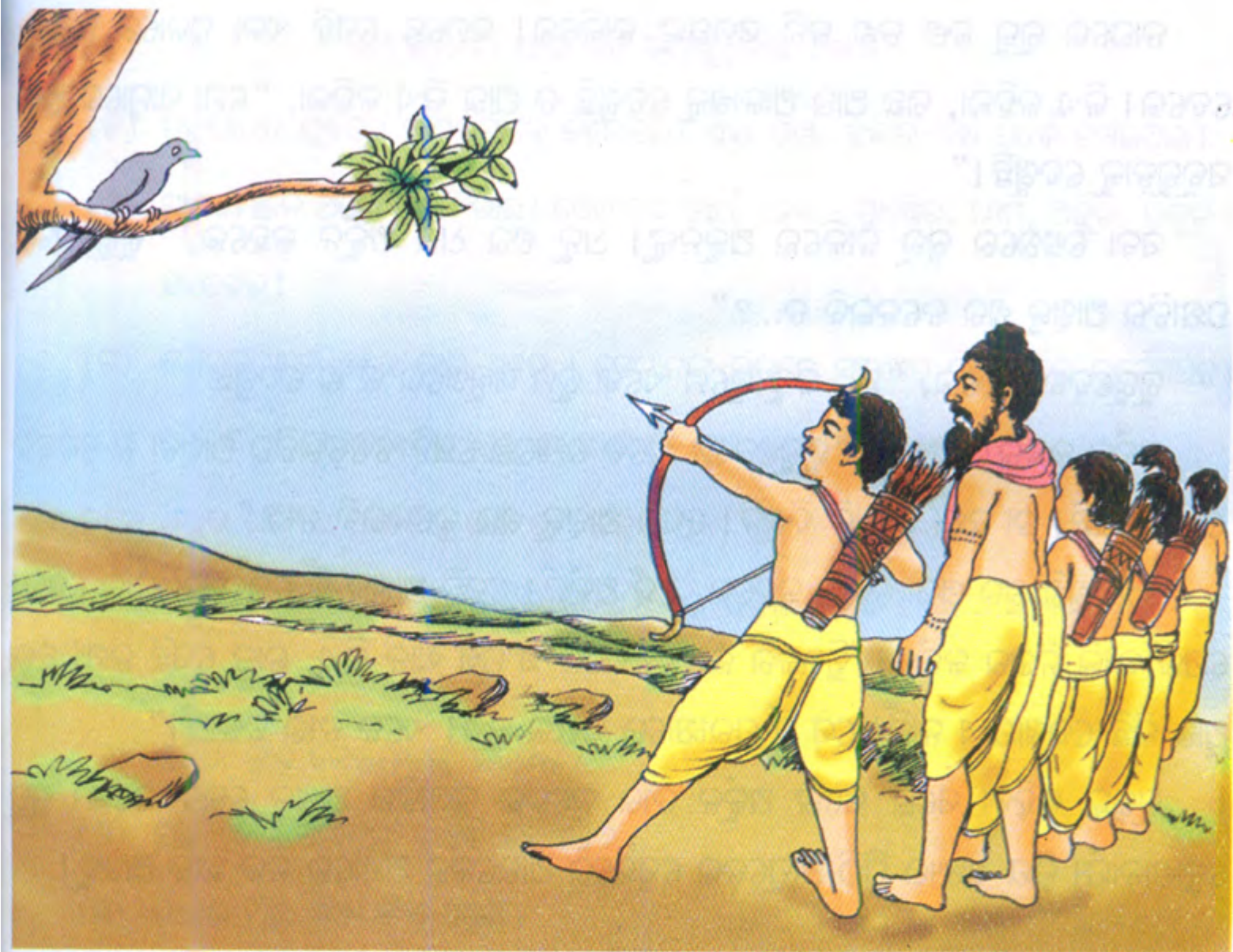

ପାଞ୍ଚହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ଭୟଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା । ଏହାକୁ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ କୁହାଯାଏ । ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ପାଣ୍ଡବ ଓ କୌରବ ସେନା ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଜିଣିଥିଲେ ଏବଂ କୌରବମାନେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହାତରେ ନିହତ ହେଲେ ।

ପାଣ୍ଡବମାନେ ଥିଲେ ପାଞ୍ଚ ଭାଇ । ଯୁଧିଷ୍ଠିର, ଭୀମ, ଅର୍ଜୁନ, ନକୁଳ ଆଉ ସହଦେବ । ସେମାନେ ଥିଲେ ବଡ଼ ବୀର । କୌରବମାନେ ଶହେଭାଇ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ।

କୌରବ ଓ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ଗୁରୁ ଥିଲେ ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧ ବିଦ୍ୟା ଶିଖାଇଥିଲେ । ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ଥିଲେ ଅର୍ଜୁନ । ଶର ଚଳାଇବାରେ ସେ ଥିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଦକ୍ଷ । ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ଶିଖାଉଥିଲେ, ସେ ତାହା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶିଖି ନେଉଥିଲେ ।

ଦିନେ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ କୌରବ ଓ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କ ଧନୁର୍ବିଦ୍ୟାର ପରୀକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ନିଜର ସମସ୍ତ ଶିକ୍ଷ୍ୟଙ୍କୁ ସେ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ ଏବଂ ଆଗରେ ଏକ ଦୂର ଗଛରେ ବସିଥିବା ପକ୍ଷୀଟିକୁ ଦେଖେଇ କହିଲେ, “ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗଛରେ ବସିଥିବା ସେହି ପକ୍ଷୀଟିକୁ ଦେଖ । ଶର ଚଳାଇ ସେଇ ପକ୍ଷୀର ଆଖିକୁ ତୁମକୁ ଭେଦ କରିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଥମେ ଗୁରୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ । ଗଛ ଆଡ଼କୁ ଅଙ୍କୁଳି ଦେଖେଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ- “କୁହ- ଏବେ ତୁମେ ସେଠାରେ କ’ଣ ଦେଖିପାରୁଛ ?”

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କହିଲେ, “ଗୁରୁଦେବ ! ମୋ ଆଗରେ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଏକ ପ୍ରାନ୍ତର । ସେଥିରେ ଏକ ବୃକ୍ଷ । ଆଉ ତା’ ପଛକୁ ଦିଶୁଛି ନୀଳ ଆକାଶ ।”

ତା ପରେ ଗୁରୁ ଡାକିଲେ ଭୀମଙ୍କୁ । ସେ କହିଲେ, “ଗୁରୁଦେବ, ମୋତେ ସେହି ସାମ୍ନା ପଡ଼ିଆରେ ଗଛ ଦିଶୁଛି । ତା ଉପରେ ବସିଥିବା ଚଢ଼େଇଟି ବି ଦିଶୁଛି ।”

ତାପରେ ଗୁରୁ ଜଣ ଜଣ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ସମସ୍ତେ ସେହି ଏକା ପ୍ରକାରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । କିଏ କହିଲା, ଗଛ ଆଉ ଆକାଶକୁ ଦେଖୁଛି ତ ଆଉ କିଏ କହିଲା, “ମୋ ସାମ୍ନାରେ ଥିବା ସବୁଗୁଡ଼ାକୁ ଦେଖୁଛି ।”

ସବା ଶେଷରେ ଗୁରୁ ଡାକିଲେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ । ଧନୁ ଶର ଧରି ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ, “ଗୁରୁଦେବ ! ପକ୍ଷୀଟିର ଆଖିକୁ ଶର ଚଳେଇବି ତ.. ?”

ଗୁରୁଦେବ କହିଲେ, “ହଁ.. କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏବେ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ କ’ଣ ଦେଖୁଛ ?”

ଅର୍ଜୁନ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଗୁରୁଦେବ ! ଏବେ ମୋତେ ସେହି ଚଢ଼େଇଟିର ଆଖିଟା ତ କେବଳ ଦେଖାଯାଉଛି । ତା ଛଡ଼ା କିଛି ବି ଦିଶୁନି । ସେଇ ଆଖିକୁ ଶର ଚଳେଇବି ନା ?”

ଏହା ଶୁଣି ଗୁରୁ ଖୁସୀ ହୋଇ କହିଲେ, “ହଁ ଅର୍ଜୁନ ! ସେହି ଆଖିକୁ ହିଁ ଭେଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ, ତାକୁ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ସେ ହିଁ ପରୀକ୍ଷାରେ ସଫଳ ହୁଏ । ଏବେ ତୀର ଚଳାଅ ।”

ଗୁରୁଙ୍କ କହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅର୍ଜୁନ ତୀର ଚଳେଇ ପକ୍ଷୀଟିର ଆଖିକୁ ଭେଦ କଲେ । ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟର ପିଠି ଥାପୁଡ଼େଇ ସ୍ନେହରେ ଆଉଜେଇ ଆଣିଲେ ନିଜ ଛାତି ଆଡ଼କୁ ।